

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. P.**

oskarżonego o czyny z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 23 marca 2023 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 8 listopada 2022 r., sygn. akt II Ka 623/22

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 23 maja 2022 r., sygn. akt II K 932/20, i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego

M. P.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2022 r., sygn. akt II K 932/20, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, uniewinnił oskarżonych **M. P.** i **K. L.** od zarzucanych im czynów z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

Po rozpoznaniu apelacji wywiezionej przez prokuratora, Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 8 listopada 2022 r., sygn. akt II Ka 623/22, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Na powyższy wyrok skargę w trybie art. 539a § 1 k.p.k. złożył obrońca oskarżonego M. P. , zaskarżając go w całości i zarzucając:

„rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. polegające na uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 23 maja 2022 r., sygn. akt II K 932/20 i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, mimo braku wystąpienia przesłanek opisywanych w tym przepisie”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego M. P. jest niezasadna, a wobec tego nie mógł zostać uwzględniony postulat o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd II instancji podejmując wobec oskarżonych, w tym M. P., rozstrzygnięcie o charakterze kasatoryjnym, nie dopuścił się obrazy art. 437 § 2 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 539a § 1 i 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Z kolei, zgodnie z art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powodem podjęcia przez Sąd odwoławczy rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym był w niniejszej sprawie zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonych, na co wskazano w końcowej części uzasadnienia dotyczącej przyczyn, zakresu i

podstawy prawnej uchylenia. Sąd Okręgowy w Siedlcach w sposób jasny i jednoznaczny wskazał art. 454 § 1 k.p.k. jako podstawę prawną uchylenia wyroku uniewinniającego Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim. Choć w ramach końcowych zaleceń dla Sądu Rejonowego Sąd odwoławczy, w sposób mogący budzić wątpliwości co do rzeczywistej przyczyny uchylenia wyroku, wskazał na konieczność przeprowadzenia „przewodu sądowego od początku”, dokonania bardziej rzetelnej analizy dowodów i szczegółowego przesłuchania świadków, w tym zwłaszcza A.S. i T.K., to kompleksowa lektura uzasadnienia orzeczenia wskazuje, że Sąd ten nie miał wątpliwości odnośnie do zasadności skazania oskarżonych. Już w pierwszym zdaniu uzasadnienia Sąd odwoławczy stwierdził obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., która „doprowadziła do wydania wadliwego, uniewinniającego wyroku”. Następnie Sąd skrupulatnie wykazał uchybienia i przeoczenia w ocenie większości dowodów dopuszczonych przez Sąd I instancji, które jego zdaniem doprowadziły do pominięcia szeregu okoliczności, a w konsekwencji do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonych. Sąd odwoławczy nie wskazał przy tym ani na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie, ani na niezbędność powtórzenia dowodów dla możliwości przesądzenia winy oskarżonych. Zalecenia, dotyczące konieczności ponownej, rzetelnej analizy dowodów przez Sąd I instancji oraz szczegółowego przesłuchania kluczowych świadków, zostały sformułowane już po szczegółowym uzasadnieniu przez Sąd odwoławczy swojego stanowiska co do zasadności odmiennego kierunku rozstrzygnięcia oraz w kontekście stawianych w apelacji zarzutów dotyczących oceny dowodów.

Konkludując, stwierdzić należy, że nie doszło do naruszenia wskazanego w skardze art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. Kierunek rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego determinowało bowiem ograniczenie swobody orzekania sądu drugiej instancji wynikające z art. 454 § 1 k.p.k. i to ono właśnie miało bezpośredni wpływ na treść orzeczenia. Tym samym skarga obrońcy oskarżonego M. P., oparta na zarzucie przedwczesności rozstrzygnięcia podlegała oddaleniu jako niezasadna.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. postanowiono jak w części wstępnej postanowienia. Rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania znajduje natomiast uzasadnienie w treści art. 636 § 1 k.p.k.